

OP SYVEEREN JAACHT IN AMSTERDAM GLUREN BIJ DE BUREN

En goede adresse voor wat er zich bij de haven afspeelt, fax van redactieleden of
vervald handelsadres? Dat is de Amsterdamse Syveer voor iedereen je ding.
Nieuwsgierig bij Richard Feilcke, sturten wijten in de hupke munitie van handjes
schiet met de Amsterdamse hupke munitie een je op nieuwsgierig verleid, kan het
aanpak. Contact met verleid en munitiepakke. Inpakken we de gres over.

KAN DA?

HOEWEL HANS OTTEN zich zelf al bezondigde aan een sterrentoer in de heuvels van Beverly Hills, zou hij het niet meteen zien zitten om elke dag een horde 'fans' aan zijn deur voorbij te zien trekken. 'In Beverly Hills wonen al die sterren in kasten van villa's die streng bewaakt worden, tijdens zo'n toer kan je dus hoogstens ergens een wat hoger gelegen tennisveld of zo zien liggen. In Vlaanderen is dat natuurlijk anders, ik vrees dus dat zo'n toer binnen de kortste keren uit de hand zou lopen.'

EVI HANSEN zou niet echt problemen hebben met een sterrentoer langsheen bekend Vlaanderen. 'Er is aan mijn huis helemaal niets te zien en bovendien woon ik in de nogal beruchte Antwerpse Atheneumbuurt; veel mensen zal ik voor mijn deur dus niet zien passeren. Het is bij mij thuis trouwens behoorlijk saai, ik ben een gelukkig getrouwde vrouw, veel meer dan wat kuisen en stofzuigen zullen de gluurders me niet zien doen. Al kunnen ze natuurlijk altijd een handje toe stoppen!'

Het sterrentoer-concept ontstond in de US of A - waar anders. In de Hollywood Hills kan je al sinds jaar en dag van de ene streng bewaakte sterrenvilla naar de andere cruisen. Maar in de lage landen zag - tot nu - niemand brood in dat soort sterrentoerisme. Dankzij Raoul Serrée, de inventieve ondernemer die de Amsterdamse sterrentoer in goede banen leidt, kwam daar verandering in. Sinds een aantal weken maakt hij de Amsterdamse binnenstad onveilig met in zijn zog een horde sterrenspotters van het ergste soort. 'Ik woon al jaren in de Amsterdamse binnenstad en ik merkte dat ik tijdens mijn dagelijkse tochtjes door de stad heel wat BN'ers (Bekende Nederlanders; red.) tegen het lijf liep', vertelt hij. 'Na verloop van tijd begon ik ook te weten waar en wanneer ik het meeste kans maakte een ster te spotten en het leek me zonde om niets met die kennis te doen.'

En zo komt het dat we op een miezerige herfstdag vlak bij het Amsterdamse Centraal Station klaar staan om in het zog van Raoul op sterren te gaan jagen. Dat doen we trouwens niet alleen. Om het allemaal nog net dat ietsje gezelliger te maken, heeft onze gastheer in allerijl een aantal daklozen opgetrommeld om ons te vervoegen. 'Het is altijd leuker om er met een groep op uit te trekken', legt hij uit. 'Maar omdat veel mensen in dit weer liever

niet buiten komen, heb ik nog niet zo veel boekingen voor mijn sterrentoer binnen.' Gelukkig houdt Raoul er nauwe banden met het daklozenmilieu op na, waar hij altijd wel een aantal vrijwilligers vindt. 'De eerste keer heb ik die gasten betaald om mee te gaan, maar ze vonden het zo leuk dat ze het sindsdien gratis doen. Sommigen hebben er al vijf of zes sterrentoeren op zitten.'

Wie op sterren wil jagen, begint maar beter niet onvoorbereid aan de strijd. Er is eerst en vooral de keuze van het voertuig. Je kan natuurlijk voor de auto opteren, maar echt aan te raden is dat niet. Neen, wie zich snel en geruisloos in de slipstream van de sterren wil wagen kiest, in een stad als Amsterdam, maar beter voor de fiets. Elk van ons krijgt van Raoul een loodzware tweewieler in de handen geduwd, waarna hij ons opdraagt hem te volgen. Wat ons meteen aan het tweede punt van de voorbereiding brengt. Wie de sterrentoer tot een goed einde wil brengen, moet niet alleen over een fiets beschikken. Ook een ijzeren conditie én een gezonde dosis levensmoeheid komen goed van pas. Onze grote roerganger blijkt zich namelijk niets aan te trekken van medeweggebruikers, verkeerslichten of voorrangregels en peest, alsof hij Tom Boonen zelve is, richting sterrendom. Een beetje sterrenjager neemt trouwens niet

DE AMSTERDAMSE TAXICHAUFFEURS ZIJN EEN BELANGRIJKE BRON VAN INFORMATIE. ALS ZIJ ME VERTELLEN WAAR ZE IEMAND OPGEPIKT OF GEDROPT HEBBEN, DAN WEET IK WAAR IK ONGEVEER MOET GAAN ZOEKEN

alleen een fiets mee. Ook een verrekijker en een keukentrapje komen goed van pas. En laten dat nu net de attributen zijn die wij de grens over smokkelden. Helaas moet Raoul ons melden dat we het keukentrapje best op de bagagedrager van ons stalen ros laten. Tijdens de eerste paar sterrentoeren gaf ik alle deelnemers zo'n trapje mee, dat maakt het binnengluken een stuk makkelijker. Maar een aantal van onze 'slachtoffers' vond dat niet zo leuk. De politie bemoeide zich met de zaak en sindsdien laten we de trapjes thuis. Op binnengluken staat immers een boete van 75 euro, maar dan moeten ze je wel op heterdaad betrappen en dat is tot nu toe nog niet gelukt. Die eerste paar keer keken we ook door brievenbussen naar binnen of belden we aan om met de sterren in kwestie in babbeltje te slaan, maar dat doen we nu niet meer. Als we de sterrentoer willen blijven doen, moeten we -hoe raar dat ook klinkt- de privacy van onze sterren toch een beetje respecteren.

Het eerste huis dat we aandoen is dat

KAN DA?

'Ik vraag me af of de mensen echt niets beters te doen hebben', reageert **GENE BERVOETS** wanneer we hem vragen of hij een Vlaamse versie van de sterrentoer een goed idee vindt. 'Vlaanderen is toch Hollywood niet? Ik woon alvast in een heel gewone straat waar eigenlijk helemaal niet zo veel te zien is. Ik doe ook geen moeite om verborgen te houden waar ik woon; ik ben een open boek; mijn adres, mijn telefoonnummer, iedereen die een beetje zoekt, vindt het zo. Ik ben een publiek figuur, maar dat betekent natuurlijk niet dat ik bereid ben mijn privé-leven zomaar te grabbel te gooien. Mensen die voor mijn deur komen kamperen moeten niet verwachten dat ze een kijkje binnen zullen mogen nemen.'

van André Van Duin, meteen de gelegenheid voor Raoul om uit de doeken te doen hoe hij aan de adressen van 'zijn' sterren raakt. 'Dat lukt natuurlijk niet van de ene dag op de andere. Sommige adressen vind je makkelijk, andere zijn een stuk moeilijker te pakken te krijgen. Ik schat dat ik, voor ik met de sterrentoer begon, toch al zo'n twee jaar lang adressen aan het verzamelen was.' Een belangrijke bron van informatie blijken de Amsterdamse taxichauffeurs te zijn. 'Als zij me vertellen waar ze iemand opgepikt of gedropt hebben, dan weet ik waar ik ongeveer moet gaan zoeken. Ik pluis bovendien alle kranten en magazines uit, want ook daar vind je een schat aan informatie. Neem nu André Van Duin. Ik wist in welke straat die woonde, maar het precieze huis vond ik niet. Tot André een interview gaf aan een krant met daarbij een foto waarop hij een stoel door het raam van zijn huis keilt. Met die foto in de hand was het vinden van zijn huis natuurlijk kinderspel.' En als Raoul, zelfs met de hulp van de taxichauffeurs en zijn uitgebreide krantenarchief, niet vindt wat hij zoekt, haalt hij zijn geheime wapen van stal: zijn dakloze vriend René. 'Als ik een vermoeden heb van waar iemand woont, maar niet verder geraak dan stuur ik René op pad. Hij hangt dan een paar dagen rond in de buurt van waar de ster zou moeten wonen - veel anders heeft hij toch niet te doen - of hij belt aan bij mensen uit de buurt -iets wat ik zelf liever niet doe.'

Een ongewone tactiek misschien, maar dan wel één die werkt. Want niet alleen André Van Duin blijkt in het adresboek van Raoul te staan. Achtereenvolgens leidt hij ons ook nog naar de huizen van ex-profboxer Regilio Tuur, TV-maker Jack Spijkerman, de optrekjes van de Nederlandse prinsen Maurits en Bernhard en het werkelijk imposante stadskasteel van de bij ons al lang vergeten rondborstige charmezangeres Vanessa. Maar de sterrentoer is natuurlijk meer dan wat gevels kijken. Onze gastheer leidt ons ook langs de plaatsjes waar de Amsterdamse rich and famous samentrepen. Zo belanden we in de Cornelis Schuytstraat, op een boogscheut van het Vondelpark. Een straat vol hippe terrasjes en al even flashy winkels. Het terras van De Joffers bijvoorbeeld blijkt, volgens de krantenknipsels van onze gids, op zonnige dagen te stikken van de BN'ers. Iets verderop passeren we de winkel van Percy Irasquin, de

Champagne, chique gevels en hippe café's zijn één ding, maar een sterrenjacht is natuurlijk niet echt af zonder het obligate handjevol sterren. En we hebben geluk: terwijl we ons staan te vergapen aan het kasteeltje van Vanessa - die dankzij een huwelijk met de grote baas van Free Record Shop rijker is dan de zee diep - besluit de blonde deerne in kwestie net een luchtje te gaan scheppen. Meteen een spannend moment voor sterrentoer-organisator Raoul. Toen hij en zijn volgelingen tijdens de eerste sterrentoer hun keukentrapjes uitprobeerden, vond Vanessa dat niet zo'n leuk idee. Ze diende klacht in bij de politie en ondanks de bemiddelingspogingen van Raoul, raakten de plooiën nog niet helemaal glad gestreken. De sterrentoer houdt nu halt op zo'n honderd meter van haar huis - kwestie van inkijk te vermijden - maar ook die toegeving kan de diva niet vermurwen. Wanneer Raoul een poging doet om haar aan te spreken, bestaat haar enige reactie uit het opzetten van een zwarte zonnebril. Een handtekening op onze blote bulk en een foto arm in arm met Vanessa zit er dus helaas niet in.

modeontwerper die onder andere de trouwjurk van Katja Schuurman mocht ontwerpen en in één van de zijstraatjes vertelt Raoul ons over de privileges van het Nederlandse koningshuis. De prinsen Bernhard en Maurits, die in de buurt wonen, hebben graag een privé parkeerplaats ter hunner beschikking. Maar aangezien die niet meteen voorhanden was, gooiden ze het op een akkoordje met het Amsterdamse stadsbestuur. Sindsdien mogen beide heren hun wagen(s) parkeren op de binnenplaats van het Amsterdamse OCMW.

We hadden, afgaande op de hoeveelheid Porsche's, Lexussen en Landrovers die in de Cornelis Schuytstraat rondtoeren, al het vermoeden dat vooral de wat beter gegoede medemens zich er thuis voelt, maar wanneer Raoul plots een fles champagne uit zijn fietstas uitdiept weten we het zeker: wie hier wil komen rondhangen, brengt maar beter een goedgevulde portefeuille mee. 'Hier, in Amsterdam Zuid, verkopen de café's en restaurants meer champagne dan waar ook in Nederland. De sterren houden blijkbaar van wat bubbels en wat goed is voor hen is dat ook voor ons', vertelt onze gids terwijl hij de fles ontkurkt.

MAG DA?

Zou zo'n sterrentoer in Vlaanderen eigenlijk kunnen? Of beland je als organisator binnen de kortste keren in de cel? 'Tja, een moeilijke zaak', klinkt het bij het parket van Gent. 'Dat soort zaken valt onder de wet op stalking en belaging. Die wet zegt letterlijk: wie een persoon heeft belaagd terwijl hij wist, of had moeten weten, dat hij door zijn gedrag de rust van die bewuste persoon ernstig zou verstoren, wordt gestraft. Die straffen zijn trouwens niet mals; geldboetes van vijftig tot driehonderd euro of een gevangenisstraf van vijftien dagen tot twee jaar, dat is toch niet min. Voorwaarde is natuurlijk wel dat de persoon die zich stoort aan de sterrentoer klacht indient bij de politie.' Of zo'n klacht niet moeilijk te bewijzen is, willen we nog weten. 'Het is niet makkelijk om daar uitspraken over te doen. Of de klacht ook effectief tot een veroordeling leidt, hangt eigenlijk volledig af van de rechter in kwestie.'

Een paar minuten later lopen we een sympathieker BN'er tegen het lijf. Gert-Jan Dröge, die destijds met het showbizz-programma Glamourland ook een hele hoop Belgische kijkers wist te verleiden, is bezig aan zijn dagelijkse wandelingetje door het Vondelpark wanneer hij ons pad kruist. De arme man krijgt meteen ons hele gezelschap, als een bende uitgehongerde aasgieren, over zich heen, maar gelukkig lijkt hij dat allemaal niet zo erg te vinden. Hij laat zich gewillig op de gevoelige plaat vastleggen, doet een praatje met zijn 'fans' en laat dan weten dat hij nu toch echt weg moet. Na de ontmoeting loopt Raoul op wolkjes. 'Je ziet dus dat onze sterrentoer echt werkt. Elke keer we er op uit trekken lopen we wel ergens bekende Nederlanders tegen het lijf. Het is voorlopig nog geen enkele keer mislukt.' En mocht het dan toch een keertje fout gaan, dan heeft Raoul nog altijd geheim wapen René achter de hand. 'Ik heb hem ondertussen een mobieltje cadeau gedaan en het is de bedoeling dat René daarmee post gaat vatten op één van de plaatsen waar geregeld sterren opduiken. Als hij daar iemand spot, geeft hij mij een seintje en dan haast ik me met mijn gezelschap daarheen. Succes verzekerd! M